

Syndefaldet

Og det blev aften, og det blev morgen den tredje dag, og Gud sagde: "Lad der blive land!"

Og der blev land.

"Og lad det hedde Danmark."

Og Gud så at Danmark var godt og tog et smut til Svendborg, inden han gik i seng.

Og det blev aften, og det blev morgen den fjerde dag, og Gud sagde: "Lad der blive planter og dyr og sukkergodt og fyldte chokolader!"

Og der blev planter og dyr og sukkergodt og fyldte chokolader, og Gud tog et stykke til kaffen og blev pisse sur, da han opdagede, at han selv var nødt til at vaske op.

I raseri kastede han det beskidte service fra sig, og af det sønderknuste porcelæn blev resten af verden skabt.

Og det blev aften, og det blev morgen den femte dag, og Gud sagde: "Det her er røv trist! Det hele er gråt i gråt, og jeg kan ikke finde mine briller! Lad der blive farver!"

Og der blev farver, og Gud fandt sine briller, og Gud så at farverne var gode.

Radiserne var røde og hvide, pebermyntebolcherne var røde og hvide, de ternede duge på fortovscaféerne var røde og hvide, spegepølserne var røde og hvide, risalamande med kirsebærsovs var rød og hvid, og Gud så at rødt og hvidt var godt og satte sig på en café og bestilte en portion jordbær med fløde.

Og jordbærerne var gule og mælken var blå. "*Nej, fy fan! Så där kan väl inte jordgubbar och grädda se ut!*" Udbrød Herren og lavede straks farverne om. "Dét var bedre!" tænkte han og bestilte en portion til.

Og det blev aften og det blev morgen den sjette dag, og Gud sagde: "Lad os skabe danskere i vort billede!"

Og der blev danskere! Høje og lyse og karseklippede blev de. Og en anelse overvægtige. For ikke at sige fedladne. Og de var glade for fodbold og øl og leverpostej med rødbeder og syntes, at joggingtøj og badetøfler så godt ud.

Og Gud så, at det var godt!

"Sikke et paradis" tænkte Herren, og tog sig en god dansk middagslur.

Og mens Herren blundede, krøb en slange frem og viskede kvinden i øret: "Du behøver ikke at være socialdemokrat!"

"Kan man være andet?" spurgte hun?

"Du kan være lige hvad du vil! Og du behøver heller ikke at spise frikadeller hver dag. Med rødbeder. Eller hvide kartofler og rødkål. Eller tage på campingferie i Jylland hver sommer. I regnvejr."

"Det plejer vi heller ikke at gøre." Indvendte kvinden. "Vi plejer at leje et sommerhus hos Dansk Folkeferie. Vi er nemlig vilde med klinkelgulve og fyrretræsmøbler. – Men det der med regnvejret, det er rigtigt nok."

"Der findes steder hvor solen skinner. Der findes mad som smager af noget." Sagde slangen. "Der findes ekstremer. Der findes passion. Der findes en stræben mod det sublime. Der findes en verden, hvor store idéer brydes, hvor mennesker ser ud over nutiden, hvor handlinger tillægges symbolsk betydning, hvor virkeligheden rummer flere lag, hvor hvert valg indebærer en risiko, hvor hver risiko gør en forskel, hvor intet er ligegyldigt og småting ikke fylder, hvor livet kan mærkes og aldrig lader dig i tvivl om, at du er til, hvor hvert et øjeblik er dyrebart, fordi det er det eneste af sin slags, og det næste er uforudsigeligt, hvor der er noget at vinde og noget at miste, og hvor du med garanti aldrig kommer til at se programmer fra DR Provinsenheden i dit fjernsyn!"

"Det lyder farligt" sagde kvinden.

"Men er det ikke netop dér, hvor det er farligt, det bliver interessant?" spurgte slangen.

"Hvad er "interessant"?" spurgte hun. "Sådan noget har vi ikke her."

"Vil du vide hvad det er? – Kan du se falafelboden derovre?"

"Men Gud har sagt, at vi kun må spise ved pølsevognen. Ellers skal vi dø."

Men slangen sagde til kvinden: "Vist skal I ikke dø! Men Gud ved, at den dag I spiser en kebab, bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og vil påvirke verden. – Du kan få en cola til, hvis du vil!"

Kvinden kunne godt lide cola og gik med slangen hen til falafelboden. På spydene foran den åbne grill roterede marineret kød af to lydefri, årgamle lam, og i ovnen lå pitabrød gjort af en tiendedel efa fint mel rørt op med en kvart hin olie af knuste oliven, og det spredte en liflig duft.

"Hvad er det, der drejer rundt derovre?" spurgte kvinden.

"Shawarma!" svarede slangens hjælper bag disken. "Spise her eller med hjem?"

"Hun spiser den med det samme," svarede slangen.

Og et brød blev taget ud af ovnen og stykker blev skåret af lammet, og det gode kød blev lagt i pitabrødet med salat og dressing og chili. I pitabrødet med salat og dressing og chili blev kødet lagt, og kvinden spiste deraf. Og det brændte på tungen. På tungen brændte det, og det varme, marinerede kød og den kolde yoghurt dressing blandede sig i hendes mund, mens hun tyggede, og kvinden slugte det med velbehag og skyllede efter med iskold cola. Og hun tog endnu en bid, så at olie og dressing vældede frem og løb ned ad hendes hage. Ned ad hendes hage løb det, og hun tørrede olien og dressingen bort med håndryggen og slikkede det bort med begærlighed, så at ikke en dråbe skulle gå til spilde. Ja, hun slikkede det bort med begærlighed, så at ikke en dråbe skulle gå til spilde af den gode olie med chili, og hun tyggede atter sin shawarma med velbehag og slugte også denne mundfuld. Og hun kom mere chili på og mærkede blodet bruse i sine årer, mærkede en varme brede sig i hele sin krop, og mærkede sveden pible frem på panden. Ja, på panden piblede sveden frem, og en ild, hun aldrig havde kendt, tændtes i hende, og hun proppede endnu en bid i sig. Endnu en bid proppede hun i sig, og skønt hun atter skyllede efter med cola, kunne end ikke alverdens cola nu længere slukke den ild som chilien og kødet og den gode dressing havde tændt. Uhæmmet proppede hun de sidste oliedryppende bidder brød og shawarma i sin mund, så kenderne blev spilet ud og hun dårligt kunne få luft, førend hun atter slugte hvad hun havde i sin mund, og der ikke var mere tilbage.

"Var det godt?" spurgte slangen?

Kvinden nikkede, mens hun slikkede olie af sine hænder, og idet hun gjorde det, kom hun til at se ned ad sig selv. Hvor så hun ud! Hendes bare tæer grinede op til hende fra de store, fodformede sandaler, de lyserøde cykelshorts afslørede under taljen kun alt for tydeligt, hvad den tværstribede, ærmeløse jersey-top udstillede i utvetydige detaljer på hendes bh-løse overkrop. Hun måtte gispe efter sit vejr! Og sin bagdel turde hun slet ikke tænke på!

"Vil du ha' en sandwich med til din mand?" spurgte slangen.

"Men først må jeg have noget nyt tøj! Sådan her kan han jo ikke se mig!"

Og således gik det til, at kvinden kom hjem med høje hæle, kavalergang og en shawarma med ekstra chili.

"Hold da kæft!" udbød hendes mand og var lige ved at falde ned fra taget af den udestue, han var i gang med at bygge. "Hvordan helvede er det du ser ud kælling?"

"Tal ordentligt, jeg er din kone! – Kom ned og spis denne her!"

Han kom i tanker om, at han jo faktisk slet ikke havde fået noget at æde hele formiddagen, lagde hammeren fra sig og kravlede ned ad stigen med en forventningsfuld bøvs. Hun rakte ham den endnu lune shawarma.

"Det hørmer ad røven til, hvad fanden er det for noget lort?"

"Spis nu bare. – Kunne du tænke dig en øl?"

"Joh, såmænd. Jeg har kun fået fem i dag. – Tager du ikke lige ketchuppen med? – Hm. – Det der salat, behøver man at spise det?"

"Nu ikke så meget pjat med dig, du tager ingen skade af lidt vitaminer. – Værsgo', din øl."

"Glas?!"

"Spis så!"

Og manden spiste, og det brændte på tungen, og det marinerede kød og den kølige dressing blandede sig i munden, og han slugte og skyllede efter med en mundfuld øl, og han fik varme i hele kroppen, og han så op på sin kone og han tænkte: "Hvor er hun smuk! Og her går jeg og tænker kun på, at jeg ønsker mig en ny rystempudding." Og han tog endnu en bid, og mens varmen atter bredte sig, og sveden sprang frem på hans pande, kom han til at tænke på, at da han kløede sig i røven for et øjeblik siden, havde bukserne vist siddet lidt langt nede. Han slap shawarmaen med den ene hånd og hev op i bukselinningen.

Men det skulle han aldrig have gjort. For han kom til at skubbe til stigen, og den væltede lige ind i stuevinduet og smadrede det, og rabalderet vækkede Vorherre, og manden og kvinden hørte ham og blev bange og gemte sig bag kasserne med plastichavemøblerne fra Silvan, som til sin tid skulle stå i udestuen, og som ikke var blevet pakket ud og samlet endnu.

"Hvor er I?" spurgte Gud, og manden svarede: "Jeg hørte dig vågne og blev bange, fordi jeg har denne her gamle løbedragt på fra Bilka, selvom jakken ikke kan nå om min ølmave, og jeg aldrig nogen sinde har løbet i den, og så gemte jeg mig her omme bag kasserne med plastichavemøblerne fra Silvan, som til sin tid skal stå i udestuen, og som ikke er blevet pakket ud og samlet endnu."

"Hvem har fortalt dig at du har ølmave og løbedragt på fra Bilka? Har du spist fra falafelboden, jeg forbød dig at spise fra?"

Og manden svarede: "Kvinden, du satte hos mig, gav mig pitabrød med shawarma og chili, og så spiste jeg. – Men jeg drak øl til! Og det er heller ikke min skyld, at jeg ikke fik nogen ketchup!" Vorherre spurgte så

kvinden: "Hvad er det, du har gjort?" Hun svarede: "Det var slangen. Den sagde, at jeg ikke behøvede spise frikadeller og være socialdemokrat."

Da blev Gud vred: "Har du tænkt dig at bo i Danmark uden at spise frikadeller og være socialdemokrat? Guds eget Danmark!"

"Og vi gider heller ikke høre Lars Lillholt og Gnags mere," sagde manden, "og nu går jeg ind og skruer PH-lampen over spisebordet ned!"

"Og vi gider heller ikke stå tidligt op om morgenen og have stress," sagde kvinden, "det dér med fast arbejde, det er i det hele taget stærkt opreklameret. Vi vil meget hellere tage den med ro, nyde livet, have det sjovt og grine, uden at det er syndigt. Vi vil også være erotiske og sensuelle og upraktiske, og så kunne vi godt tænke os, at der var noget som var lidt mystisk, altså irrationelt på en måde, gerne noget med noget mad eller noget pilgrimshalløj. Allerhelst nogle ritualer, som ikke kan forklares med fornuften. – Eventuelt suppleret med en religiøs hat af en slags."

"Vil I heller ikke være protestanter mere?" panikkede Gudherren med en skinger røst, og han indså, at han havde brug for hjælp, for dette her var et problem, der kom fuldstændigt bag på ham.

Men fra hvem skulle hjælpen komme?

Hvem var større og havde mere magt end Vorherre selv?

Ja, det vidste jo hvert et barn og til alt held vidste Gud det også.

Der var ikke andet at gøre end at kalde på Grundtvig. Som gudske-lov var overalt i Danmark. Selv de steder, hvor Gud ikke plejede at blive lukket ind, kunne man finde Grundtvig. I skolerne. I Grundloven. I folkestyret. I debatten. I den historiske bevidsthed. I den nordiske mytologi. I sproget. I litteraturen. Omkring juletræet. Ja, sågar i Folkekirken fandtes der steder, hvor Gud ikke var velkommen, men hvor Grundtvig var med hver søndag.

Gud behøvede derfor ikke lede længe, faktisk behøvede han kun sige navnet højt: "Grundtvig", og så stod den gamle jætte lyslevende for alles øjne med sit velkendte fjæs, den skaldede isse og det store, hvide underskæg.

"De vil ikke være protestanter mere!" jamrede Gudherren, mens han så beklemmt op på den store mand.

"Vil de ikke være protestanter mere?!" buldrede Grundtvig og var nær ved at vælte omkuld.

"De vil ikke spise frikadeller med rødkål."

"Vil de ikke spise frikadeller med rødkål?!"

"Faktisk tror jeg slet ikke at de vil være danskere mere..."

Nu blev det for meget for den gamle salmedigter. Han måtte sidde.
"Vil de ikke være danskere?"

"Jeg kan næsten ikke tolke det på anden måde."

"Men hvad vil de så være? Findes der noget bedre?"

"Vi kunne faktisk godt tænke os," indskød kvinden, "at prøve at være verdensborgere."

"Og jeg kunne godt tænke mig at spise marineret sild på franskbrød." Sagde manden.

"MARINERET SILD PÅ FRANSKBRØD!!!!?????" udrød både Gud og Grundtvig i kor. "Er I da blevet fuldstændigt rablende vanvittige?! KAN I SÅ SE AT KOMME UD!"

Og således gik det til, at manden og kvinden blev ført ud til Kastrup Lufthavn og sat på det første fly ud af paradiset. Og ude i den store verden fandt de på alle mulige sjove ting, men dét skulle Gud og Grundtvig ikke nyde noget af, og hele vejen rundt om Danmark satte de derfor en masse skilte som sagde adgang forbudt. Store fine, nye, røde og hvide skilte som kunne fortælle verden, at her var absolut adgang forbudt.

Og Grundtvig klappede Vorherre på skulderen og spurgte, om han ikke havde lyst til en kold Tuborg, og Vorherre, der ikke var vant til at være i så fint selskab, sagde "Ja, tak."

"Skål, du gamle!" sagde Grundtvig, da de havde sat sig ved et af de små borde med rødternet dug.

"Skål." svarede Gud en anelse benovet.

"Nå," åndede Grundtvig lettet op, "der var det nær gået galt, hva'? Paradis er ikke, hvad det har været! Næh, du, det er det, jeg altid har sagt: "Dansker først, menneske så!" Tænk at ville sælge sin danske folkesjæl for en falafel!"

"Det var en shawarma!" indvendte Gud.

"Det var i hvert fald uden rødbeder."